

Dus omdat ik in het klooster van Chozoviotissa op Amorgos in één teug een glaasje raki met honing en specerijen achterover had geslagen, had ik kunnen weten dat ik ooit in bezit zou komen van een groene slagpen uit het verendek van een papegaai genaamd Romeo? Waarschijnlijk wel, want de omstandigheden die zich vervlechten tot de draad van ons bestaan doen dat volgens een afschuwelijk basale logica. Voor een scherpzinnig mens is de toekomst al een wandeling door het verleden.

Omdat ik de jonge Chelsea Crowe had horen zingen in Dizzy's Club in Manhattan, was het niet moeilijk te raden dat ik een dag later mijn rechterarm zou schaven aan een steigerpaal op Lexington Avenue – ik voorvoelde het althans en kreeg gelijk –, of dat ik direct daarna de onoplettendheid van een suppoost te baat zou nemen om in het Metropolitan met het puntje van mijn vinger de rechterdij van Balthus' *Thérèse Awake* aan te raken. Maar als ik dat wist, had ik het dan kunnen voorkomen?

Ik zou niet weten hoe. Zo heb ik ook, als de speelbal van het lot, de kurk op de voortkabbelende dagen die ik ben, in de drukproeven van *Zonder de orang-oetan* een puntkomma vervangen door een komma en leidde dat tot zo'n plotse versnelling dat in mijn temporale kwab overijld het idee ontstond voor een boek getiteld *Poëzie zonder poëzie*, maar daar zag ik logischerwijs weer van af toen ik door een hoosbui rende met twee pizzadozen boven mijn hoofd, een met een regina, de ander met een savoyarde. Waarop

natuurlijk tevens de derde poging om middels cryotherapie van een pijnlijke wrat aan mijn vinger af te komen mislukte. Twaalf jaar uit mijn leven wil ik hier tot in detail gaan beschrijven, maar een lezer die de premissen kent, kan de draad van het verhaal nu al net zo goed afrollen als ikzelf. De teerling is geworpen. We zijn van start. Verrassingen komen er niet meer. Het ei zien is de vogel kennen. Want ja, ik keek inderdaad toe hoe een grillroomhouder parelhoenders aan het spit reeg. Verderop trippelde een bintoerong op zijn tak heen en weer terwijl zijn partner in gevangenschap lamlendig op een andere bleef zitten. Het moge duidelijk zijn, verzinnen doe ik niets.

‘Pardon, mevrouw, weet u hoe ik in de rue Antonin-Moine kom?’ luidde uiteraard de eerstvolgende vraag, en iedereen snapt dat die niet door de bintoerong werd gesteld, maar door de auteur dezes, die geacht werd zijn weg voorwaarts te hervatten. Je moet wel heel simpel in elkaar steken om de charme van het onverwachte te kunnen smaken, ik liet het vliegtuig van 13.45 uur naar Madrid zonder mij vertrekken en duwde in plaats daarvan tegen de deur van kamer 307 in verzorgingscentrum Clos Champirol, waar ik tranen voelde opwellen.

Maar om daarom *Het eiland van dokter Moreau* te herlezen? Waarschijnlijk moest het gebeuren, dus gebeurde het ook. Precies zoals de dikke, roze pit van een Chileense druif die ik op de groenteen-fruitafdeling in de Monoprix van een tros had geplukt in mijn keelgat verdween. Natuurlijk nam de wind in mijn rug ook de parasol mee, die werd opgevangen en vastgepind door twee frambozenstruiken. Het stond geschreven, het zou althans ooit geschreven staan, zoveel is vandaag bewezen. Nog diezelfde avond leidde de psychiater van hiernaast me zijn spreekkamer in om me voor te stellen aan zijn pasgeboren kind. Vanaf dat moment kon ik de oude gootsteenspons vervangen door een nieuwe en

nadat ik de verkwikkende haiku *boterham/beenham/boterham* had bedacht, gaf ik een man op de hoek van de rue Jacques-Cellerier geld om me mijn tienjaarlijkse dosis DTP-combinatievaccin in te spuiten (0,5 ml), maar ik vertikte het vervolgens wel om een bout aan te schaffen bij een prins op het witte paard – ze bestaan dus echt, zijn verloofde geloofde het met recht – die vermomd als loodgieter, met een plaksnor onder zijn neus en een grote piep-schuimsleutel onder zijn arm in het bijzijn van een stel brallende malloten met gootsteenontstoppers in de hand zijn vrijgezellen-bestaan vaarwel zei.

Wat kon ik anders? Als ik zo word meegevoerd door de tijd, die zin zonder punt, die mij evenwel ergens in de bocht van een komma zal achterlaten, hoeveel stuur ik dan zelf? Hoeveel vrijheid heb ik in dezen? Hoe had die fraaie existentialistische wil van mij om te kiezen en te beslissen zich moeten manifesteren op het moment dat ik in koelen bloede stond te gluren naar het damesondergoed van verdegaal en balein dat te zien was in museum Magnin? En toen ik de falende farmacie afzwoer – ik geloof er pas weer in zodra ik een ingezalfde dode zie herrijzen – en de wrat op mijn wijsvinger aanstipte met de gele melk van de stinkende gouwe uit de tuin, volgde ik toen niet eerder de loop der dingen dan mijn eigen pad? Goed, toen ik even later meende dat de verkoopster die voor paspop wilde spelen min of meer de bouw had van mijn vriendin, durfde ik het aan om voor die laatste een mooi zwartzijden hemd met roze bloempjes in maat 5 te kopen, maar belandde ik daarna niet tussen de spoken in doorzichtig plastic poncho's op de tribune van het Romeinse theater van Fourvière, terwijl Philip Glass de kletterende regen begeleidde op piano?

Zie! De aarde is rond, dus we kunnen maar één kant op en rollen onherroepelijk onze ondergang tegemoet. Nu bijvoorbeeld loop

ik met een vriend, hij gelovig, ik atheïst, naar het graf van Jim Morrison, dat op een dag ook het graf van onze vriendschap zal zijn, en dan ineens, alsof het ook maar ergens op slaat, straal ik *iets pasolinisch* uit volgens Martine G., wier eigen charme volgens haar man, die misschien gewoon een gekke manier van opschepen heeft, in haar jonge jaren Michaux en Althusser nog in verwoording bracht?! Oren en ogen geloof je nooit, dat weet ik, maar deze voorvallen staan echt in het steen van mijn lot gebeiteld, op een dag (als die plaat wordt opgegraven) zal blijken dat alles waar is wat ik zeg. Tezelfdertijd zullen we zien dat ik evenmin lieg als ik nu vertel dat ik de dag na Martines uitspraak, alsof ik het erom deed, met een strijkbout een stuk oranje zelfklevend reparatiedoek op de binnenkant van een jurk streek om verder uitscheuren te voorkomen (dat werd tijd).

Maar het was wel raar om te doen en wie gelooft nou dat ik er op enigerlei wijze mee blijf gaf van een richting die ik uit eigen beweging voor mijn bestaan had gekozen? Het was immers ook niet omdat ik weer eens een nieuw soort scepsis wilde uitproberen dat ik een republikeinse doop bezocht, ik werd daar veeleer toe gebracht door het blinde noodlot dat mijn leven regeert. Dat verfoeilijke fatum dat mijn haar vervolgens in handen legde van een jonge kappersbediende die me met zijn ingezwachtelde pols en gebrek aan ervaring rijkelijk laat, maar voor een paar heftige weken, terug de punkscene in stuurde, terwijl mijn hele wezen zich daar dus opnieuw tegen verzette – gaat dat ooit ergens wel in mee? Mijn gezicht had ook geen toestemming gegeven voor de verticale rimpel die parallel aan de neusrug in zijn linkerwang verscheen – het zwaard moet in handen zijn geweest van een meestersamoerai, want ik had man noch wapen gezien, ze waren verborgen gebleven in de baan van de haal, onstoffelijk geworden door de snelheid van de beweging. Maar kom, lieve vrienden, laten we sardines en makrelen grillen, want het is tijd en ik kan

het toch niet tegenhouden, ik moet zelfs eerst nog even een stukje hout onder de tafel schuiven waar ik de vis in een grote porseleinen schaal voor jullie op ga neerzetten. En kon ik het soms wel helpen dat ik op die slak ging staan? Hoe dan? Had ik bovendien ook níét kunnen zien dat Bernard met zijn bord couscous in zijn handen klunzig achteroverviel, het gebeurde toch recht voor mijn neus? En dan dat blauwe kinderslofje op de weg van Montignac naar Les Eyzies, er zal toch niemand denken dat ik dat daar zelf heb neergegooid?

Wat kan ik daarnaast anders dan droevig naar haar glimlachen als mijn demente grootmoeder tekeergaat tegen de in haar woorden bespottelijke leunstoel waar ze tegenwoordig de hele dag in moet zitten? Zelf ben ik de nauwelijks minder passieve passagier van een trein die ooit door Siberië reed, voor hij zich – rups wordt rups – tot Transmongolië-expres ontpopte om naar China te denderen en nu bedaard de onderaardse galerij van Rouffignac in te tuffen, waar de kunstenaars uit het magdalénien lang zo makkelijk niet konden komen: zij richtten zich op beginselen en oorzaken en dat liep nog niet op rolletjes. Noch doorkliefde het de golven zoals kano nummer 12 van botenverhuur-bv Groen Venetië Entertainment in Arçais geruisloos een heldere waterweg uitsnijdt door het kroos en de lelies in het Marais Poitevin, waar ik een foto maak van de uiterst zeldzame *rosalia alpina* – ze zat daar voor mij –, alvorens mijn vriendin gewoontegetrouw een kus te geven zodra we op de brug van een andere boot onder die van Noirmoutier doorvoeren. Dus gingen we om middernacht met Martin, Hélène en de zeevonken zwemmen in het donkere water bij Vieilles en met onze armen en benen maaien om de luminescentie van die laatsten te activeren. Zag je dat? De Atlantische Oceaan geeft licht omdat ik erin zit! Op dat moment is dat mijn enige reden van bestaan. Meer dan een toevallige gebeurtenis in het leven van deze eencelligen ben ik niet meer.